

פרשת דוד

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת ויקהל

כ"ט אדר א' תשפ"ד 1223

שבת פרשת שקלים - שבת מברכין המולד יהיה ביום ראשון בשעה 10:13-6 חלקים

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע			
הדלקת נרות	5:07	5:12	5:14
מוצאי שבת	6:20	6:21	6:21
רבנו תם	7:00	6:57	6:57

הילולא דצדיקא

כ"ט אדר א' רבי גרשון ליברמן ראש ישיבת 'אור יוסף' נובהרודק

א' אדר ב' רבי חיים דוד אלקלעי מחכמי המקובלים בירושלים

ב' אדר ב' רבי שמחה בונים ולדינברג

ג' אדר ב' רבי מרדכי יפה, בעל ה'לבוש'

ד' אדר ב' רבי לייב שרה"ט תלמיד הבעש"ט

ה' אדר ב' רבי משה יהושע לנדא

בני ישראל כשחטאו בעגל הפסידו את כל מה שקבלו במתנה מהמלאכים - שני הכתרים שהיו בראשם, ותחושת ראיית הקול שראו בהר סיני, שנאמר (שמות כ, טו) "וירא את הקולות" ולא רק זאת אלא פרחו מהם כל השמות של הקב"ה שהיו בהם ונשארו ריקים. ובשביל לתקן החטא, אמר להם הקב"ה "קחו מאתכם תרומה לה' זהב וכסף ונחושת... וכל חכם לב בכס יבאו ויעשו את כל אשר צוה ה' את המשכן את אהלו ואת מכסהו... ואת התכלת והארגמן". כל מה שהיה נצרך לעשיית המשכן וכליו והבגדים, את כל זה יביאו לבצאל.

הגמרא אומרת (ברכות נה, א) שידוע היה בצאל לצרף אותיות שנבראו בהן שמים וארץ, בצאל ידע לכוון ולהכניס שמותיו של הקב"ה כביכול בכל הדברים המשמשים לעשיית המשכן וכליו ובגדי הקודש, וכאשר יהיה המשכן בנוי והקב"ה ישרה שכינתו בתוכו, בני ישראל היו מקבלים את ההשפעה דרך המשכן והכלים ובגדי הכהן גדול וכך חזרו בהם אותם שמות הקודש שפרחו מהם בזמן העגל.

ואמרו חז"ל "יעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא בתוכם בתוך לב כל בני ישראל (אלשיך), כלומר על ידי עשיית המשכן הקב"ה יחזיר את שמותיו הקדושים בתוך בני ישראל דרך המשכן אשר הם עשו אותו מזהבם ומכסףם. ועוד ראיתי באלשיך שמשביר תרומה - אותיות תורה מ, כלומר תורה שניתנה לסוף ארבעים יום. כי התרומה שהרימו למלאכת המשכן השפיעה עליהם תורה, והתורה היא שמותיו של הקב"ה.

והנה חשבתי לפרש שהקב"ה אמר לבני ישראל "קחו מאתכם" כלומר קחו מהעצמיות שלכם והוא הכסף, כי הכסף חשוב בעיני האדם כגופו ואמרו והכסף חשוב בעיני האדם כגופו ונפשו, הרי שבשעה שהוא נותן תרומה לה', כאילו הוא נתן את עצמו להקב"ה.

והנה "מאתכם" זה בבחינת "אדם כי יקריב מכס" (ויקרא א, ב) ולכן כתוב קחו מאתכם תרומה לה', שמאחר וחטאו בזהב לעשות בו עגל זהב מבלי לחשוב ולשקול בדעתם עד כמה זהב יש להשקיע בו כדי לעשות את העגל, כאן להבדיל, נצטוו להיות נדיבים לב ולהביא רק בשיקול דעת עם מח ולב. כי לפי הנתניה שהם יתנו מהעצמיות שלהם תרומה לה' תשכון בזהב קדושה דרך הכוונות שהיה מכוון בצאל בן אורי בזהב בכסף ובנחושת ובכל המתנות שביאו קודש לה' לעשיית המשכן.

וכך דרך צירופי השמות שיהיה מכוון בצאל בן אורי בעשיית המשכן וכליו, השמות הקדושים של הקב"ה יושפעו על אותו זהב ששייך לאדם פלוני וממילא דרך זהב או דרך הדברים שהביא לעשיית המשכן יושפע עליו משמות הקודש וחשבתי שזוהי כוונת חז"ל שידוע היה בצאל לצרף אותיות הקודש שנבראו בהם שמים וארץ, כלומר שבצאל ידע לצרף בזהב השייך לאדם פלוני שמות הקודש על זהב של אדם פלוני, וכך יהיה נשפע אותו אדם מן הזהב שלו שהוא העצמיות שלו.

והיה רצון שנתעורר כולנו לעבודת ה' ברוך הוא בזריות ובהתלהבות דקדושה. אמן.

משביר לדוד

מאיגרא רמה לבירא עמיקתא

"קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה'" (שמות לה, ה). זה כבר זמן רב שנתקשיתי בעניין מדוע נאמר "קחו" ולא כתוב תנו, הלא מבקשים מהם לתרום למשכן אם כן צריך לומר "תנו" ומה הוא אומר "קחו"? ידוע שהמשכן בא לכפר על חטא העגל, חטא העגל היה חטא נורא, אין פורענות באה על ישראל שאין בה קצת מפירעון עוון העגל, ועד היום אנחנו סובלים מכך ומדוע? מפני שעד היום לא התברר היאך נעשה חטא העגל.

ובאמת זו פליאה עצומה כיצד ייתכן שבני ישראל - דור דעה - שראו את הניסים במצרים ועל הים, יעשו את העגל? עם שראה את ה' יורד על הר סיני ושמעו מפי הגבורה "אנוכי ה' אלוהיך", ימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב? דור שאכלו את המן שהיה מזון רוחני, והיו הולכים ללקט בכל בוקר את המן שירד מן השמים הם יעשו עגל? אכן הרוגז שהתעורר אצל ה' יתברך להשמיד את העם היה בגלל ההתנהפכות הקיצונית - סרו מהר מן הדרך, ודווקא בגלל שהראו התמסרות ונאמנות מוחלטת לה' יתברך ואמרו "נעשה ונשמע" וכעת הם מאכזבים בכזו מידה את הקב"ה, הם מתכחשים ברשעות כזו שאין להם תקנה חס ושלוש, אלא הכליון.

בהסבר הדברים מובא בגמרא (שבת פח, א) אמר רבי אלעזר - בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשים בו. עד כאן. משום שמידה זו של "נעשה ונשמע" מתאימה למלאכים שאין להם יצר הרע ולכן הם יכולים לקבל על עצמם לעשות דבר לפני שידעו מהו הדבר, אולם האדם כל עוד שהוא בחיים היצר הרע שלו מגביל אותו והוא אינו יכול לקבל לעשות דבר לפני שישמע מה מבקשים ממנו. הגע בעצמך, לו יבוא לאדם צדיק ויאמרו לו אתה רוצה לעשות מצוה? הוא יענה כן אדוני, איזו מצוה אתה רוצה שאעשה, וכי יש חיסרון בזה שרוצה לדעת במה מדובר? בודאי שלא, משום שזה הסדר הנכון לשמוע ואחר כך לעשות.

אם כן כאשר עם ישראל הקדימו נעשה לנשמע העפילו לדרגה על אנושית, דרגה שהיא מעל הטבע, וכשחטאו בעגל ירדו מאותה הדרגה במהירות מסחררת, הנפילה היתה נוראה והתעורר עליהם חרון אף נורא, ולו הייתה עלייתם בשלבים, מדרגה אחר מדרגה אזי היו יותר שמוורים. ידוע שבשעת מתן תורה הגיעו ישראל למדרגה הגבוהה ביותר, הגיעו לשלמות הבריאה, היו בבחינת אדם הראשון קודם החטא. וכך הקב"ה ברא את האדם נאמר בפרשת בראשית (א, כז) "ויברא א-להים את האדם בצלמו בצלם א-ל-הים" ולהלן (ב, ז) "ויפח באפיו נשמת חיים", ואמרו חכמינו מאי דנפח מדיליה נפח, דהיינו שהקב"ה נפח באדם את שמותיו הקדושים שהוא בחינת מאן דנפח מדיליה נפח.

כאשר יתבונן האדם בדברי ה'חסד לאברהם' למקובל האלוהי רבי אברהם אזולאי זע"א, שתומם גלות עד כמה גדול וחשוב הוא האדם. הרב זצ"ל מסביר שבאדם כלול כל ה"אב"ע עולמות" (אצילות, בריאה, יצירה ועשייה) ובו כלולים הצניורות של כל השפע וברגע שאדם חוטא אי אפשר לתאר גודל ההרס והחורבן שגורם בעולם.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

כשהלב נלחם עם עצמו

"קחו מאתכם תרומה" (שמות לה, ה)

הגאון רבי חיים סולובייצ'יק זצ"ל יצא פעם למינסק להצלת ישיבת וולאז'ין ששקעה בחובות גדולים. במינסק התגוררו שני גבאים מטעם הישיבה, ושניהם היו מופלגים בתורה ויראת שמים ובנדיבות לב.

כאשר הגיע רבי חיים לעיר, סר לביתו של אחד מהם וסיפר לו את מטרת בואו. אף שהסכום הנדרש היה גדול מ"מ הבטיח הנ"ל לרבי חיים לטפל בדבר, ורבי חיים ישב ללמוד בביתו.

כעבור זמן מה שאל רבי חיים את מארחו; מה נשמע בדבר אסיפת הכספים עבור הישיבה? והלה ענה ואמר שכבר יש בידו מחצית הסכום.

שמח רבי חיים מאד מהבשורה הטובה ושב ללימודו.

כעבור חודש שב רבי חיים ושאל אותו מה בדבר שארית הסכום? ואז השיב לו שיש בידו כבר את כל הכסף הנדרש. שמח רבי חיים שמחה גדולה ויצא לדרכו בחזרה לוולאז'ין לפרוע את חובות הישיבה.

זמן קצר לאחר מכן באו שני הגבאים לוולאז'ין בכדי להתדיין בפני הגאב"ד שם. הנתבע היה אותו גבאי שגייס את כל הסכום הנדרש לתשלום חובותיה של הישיבה.

והנה בפי חברו, הגבאי השני היתה טענה חמורה: מדוע שילם הנתבע את כל הסכום שהיה נדרש לרבי חיים, מכיסו הפרטי, הרי מאז ומתמיד היו שניהם שותפים נאמנים בכל עסקי המצוות וא"כ גם עכשיו דרש התובע לאפשר לו לשלם את מחצית הסכום מכיסו כדי שגם הוא יהיה שותף במצווה חשובה זו...

כאשר נודע לרבי חיים שהנדיב הוא נתן את כל הסכום הגדול הזה מכיסו, שאל אותו: "אם כן, מדוע החזקת אותי בביתך יותר מירח ימים ולא נתת לי מיד את כל הסכום הדרוש?"

השיב לו הנדבן:

"וכי דבר קל הוא להוציא מהכיס סכום כה גדול? הרבה עמלתי כדי לכבוש את תאוות הממון שבלב כל אדם, לתת את מחצית הסכום, אח"כ המשכתי לנהל מלחמה פנימית עד ששכנעתי את עצמי לתת גם את החצי השני".

בדברים אלה של הנדיב מתבארת היטב כוונת הכתוב באומרו: "קחו מאתכם". כל אחד ואחד נדרש לפעול על עצמו לתת את תרומת ה' ביד רחבה. בהתרמה למלאכת המשכן נדרשה במיוחד פעולה זו, מאחר והתורה הקפידה שרק "נדיב לב" ייתן. לפיכך צריכים היו הנודבים "לקחת מעצמם" את הכסף ולתרום אותו.

בדרך אחרת פירשו את כוונת הפסוק על פי המעשה עם רבינו הגר"א זצ"ל, שהרבנית שלו עסקה בגמ"ח, ויצאה עם חברתה לאסוף ולחלק כספי צדקה, והסכימו בין שתיהן שמי שתמות ראשונה, תבוא ותגיד לחברתה היאך נראה הדין בעולם הנצח.

לימים מתה חברתה, ואחר כמה ימים מפטירתה באה בחלום לאשת הגר"א, וסיפרה לה שיש למעלה דין וחשבון על כל פרט ופרט בחיים, והביאה דוגמה לדבר: את זוכרת איך הלכנו יחד ברחוב וראינו עני ורמזנו לו לבוא אלינו, שיש לנו כסף עבורו, דעי לך ששם דנו אותי למה בקשתי אותו לבוא אלינו, ולא חטפתי מצוה נוספת של הליכה, דהיינו ללכת אליו ולמסור לו. וסיימה שזו דוגמה על עומק הדין.

אשת הגר"א סיפרה את החלום להגר"א זצ"ל, והוא קרא את אנשי החברה קדישא, וציווה עליהם לרשום את הסיפור בפנקס החברה קדישא. בספר 'חכמה ודעת' מעיד ששמע מהגאון רבי אליעזר שך זצ"ל שבעיניו ראה את הסיפור רשום בפנקס חברה קדישא דוילנא.

ולפי זה יש לפרש את הפסוק קחו "מאתכם" תרומה לה', והיינו שתיבאו מאתכם, שאתם בעצמכם תביאו ולא תמתינו שיבואו לגבות ממכם, שגם עצם העברת הנדבה היא מצוה, ומשפטי ה' תהום רבה.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של
מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

השבת מקור הברכה לימי החול

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש" (שמות לה, ב)

במשך זמן מה הייתי בארצות אירופה והשתתפתי בכנסים רבים, והכל למען חיזוק וביסוס מוסדות תורה שאינם קשורים כלל למוסדות שלנו וללא שום מטרת רווח, כי כך צריך לנהוג. יש לדאוג גם לאחרים ואם התורם מזמנו לאחרים חשוב הוא, קל וחומר התורם מזמנו להקב"ה ומקדיש את כל יום השבת לתפילה ותורה שעל ידי זה מתברכים לו כל ששת ימי המעשה, לפי שהשבת היא מקור הברכה ומלאכת ששת הימים נעשית לו מאליה.

הכרתי איזה אדם בחוץ לארץ אשר עסקיו פורחים ומשגשגים, ותמיד ניגש אלי לקבל ברכה שיצליח בעסקיו ויצליח במפעליו וכו'. שמתי לב כי לעולם אין לו דאגות בעניינים רוחניים ועל דברי קדושה לעולם אינו מבקש ממני ברכה.

בפעם האחרונה כשהלה בא אלי, אמרתי לו - דע לך, שאם יש לך הצלחה כל שהיא, אין זה בזכות הברכות שאני מברך אותך בזכותו של רבנו חיים פינטו זיע"א, אלא הצלחתך היא מצד השטן והוא שמסייע לך בעסקיך. ולאחר מאה ועשרים שנה, דע לך שהשטן וחבורתו הם אלו שיקבלו את פניך...

התפלא האיש על דברים אלו, ופחד אפך אותו.

הוספתי ואמרתי לו - וכי חשבת שאדם שאינו שומר שבת וחננויותיו פתוחות בשבת, זכותו של הצדיק רבי חיים פינטו תגן עליו ורבי חיים פינטו זיע"א יברך אותו?! הרי שבדאי שאף אם מצליח אתה, זה אך ורק מצד כוח הטומאה של השטן. קבל עליך מצוות, קבל עליך את השבת, ואז תתברך ממקור הברכות מכח הטהרה, לפי שאם תרמת מזמנך לבורא עולם, אף הוא יתרום ויסייע להצלחתך.

אני זוכר את אבי ומורי, רבינו משה אהרן פינטו זצוק"ל וזיע"א, שהיה רגיל לומר "הרוצה להתחזק בעבודת ה', יחזק את עצמו בענייני שמירת השבת וקדושתה, כי זה יסוד הכל".

והיה אבי מורי זיע"א נוהג לומר, שכל בקשותי שמבקש הוא מבורא העולם הן בזכות קדושת השבת כי זכותה גדולה עד למאוד, אם שומרה כתיקנה.

נצור לשונך

הרוצה לצאת ידי שמים

אם אחד בא אליו ורוצה לספר לו על חברו, והוא מבין שרוצה לספר עליו דברי גנות, ישאל מתחלה, אם הענין הזה יהיה נוגע לי על להבא, או שאוכל לתקן את הדבר בהוכחה וכדומה?

אם יאמר לו, שנוגע להבא, או שהוא יכול לתקן את הדבר, מותר לשמוע, ולא יאמין, עד שיתברר הדבר. אבל אם יבין מתשובתו, שלא יהיה תועלת מזה, או שיבין שהוא מעליל עלילות ברשע מחמת גודל שנאתו אותו - אסור אפילו לשמוע.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

מה עושים במשך השבוע?

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש" (שמות לה, ב)
בדרך משל פירש 'הסנדלר' - רבי משה יעקב רביקוב זצ"ל:

כאשר אומרים על אחד שהוא 'ראש ישיבה', הכוונה היא שהוא ה'ראש' והמובחר מכל תלמידי הישיבה. וכן כאשר אומרים על אדם שהוא 'אב בית דין' היינו שהוא הגדול והנבחר מכל הדיינים. ולהבדיל, כשמכנים אדם בכינוי 'ראש הגנבים', משמעות הדבר שהוא הגרוע והשפל מכל הגנבים האחרים.

והנה בתפילת השבת אנו אומרים: "חמדת ימים אותו קראת", הרי שיום השבת הוא הנבחר והמעולה ביותר משאר ימי החול, אך כדי לדעת אם מדובר בתואר כבוד או חלילה להיפך, תלוי כיצד האדם נוהג בששת ימי המעשה. אם עוסק הוא בתורה וחי חיי תורה ומצוות, אזי הכינוי 'חמדת ימים' הוא כינוי של כבוד. אך אם חלילה הוא מבטל את זמנו ועוסק במועשים רעים ומיזות מגוננות, אזי הכינוי של השבת כ'חמדת ימים' הרי זה גנאי וביזיון לשבת.

זהו שרמז הכתוב: "אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם ששת ימים" שאם כל ששת הימים מתנהג כראוי, אז "יום השביעי יהיה קדש" - שיתעלה עוד ועוד ויתקדש בקדושת השבת.

מה מעניין את הסנדלר?

"ולחשב מחשבת לעשת בזהב ובכסף ובנחשת" (שמות לה, לב)

חכמתם של עושי המשכן נתיחדה בחכמת לב שהיו יודעים לחשוב מחשבות. ויש לשאול וכי רק חכמים חושבי מחשבות הם?

פירש הסבא מקלם זצ"ל על פי דברי המשנה "איזהו חכם הלומד מכל אדם", וביאור הדברים שכאשר סנדלר רואה אדם הולך ברחוב, דבר ראשון ילך מבטו על נעליו. וכן חייט, יסתכל תיכף ומיד על בגדיו ומלבושיו, מפני שהיא מלאכתו, דכיון שיש לו הרגש במלאכה זו ישארו מבטו להתבונן עליהם, אולי ילמד ממנה.

כשאנו רואים אדם המתבונן על זולתו, בודק את נעליו, בוחן את מזוודתו, אות הוא כי הוא בעל מלאכה באלה ויש לו הרגש בהם.

כן ממש הוא בשכל האדם, כאשר נראה שהאדם לומד מכל אדם, אות הוא כי יש לו הרגש לקחת תועלת מכל אדם, שהוא משתוקק לחכמה - 'מכל מלמדי השכלתי'.

וזהו שאמרו חכמים "איזהו חכם הלומד מכל אדם", כיון שהוא לומד מכל אדם - סימן כי הוא חכם!

ומתי משלמים לנגר?

וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה' כן עשו ויברך אותם משה" (שמות לט, מג)

הנה לכאורה יותר ראוי שיתן להם את ברכתו רק בגמר הקמת המשכן, שאז ייווכח עד כמה אכן דקדקו בהכנת הדברים כתיקונם שיהיו מתאימים למשכן, ומדוע הזדרזו איפוא לברכם כבר עם סיום מלאכתו של כל אחד ואחד בטרם שהוקם המשכן על מכונו?

אלא, אומר רבי גבריאל זאב מורגליות; בנוהג שבעולם, כאשר נגר מקבל עליו לעשות דלתות, חלונות וכיוצא באלה, הנה אף שכבר גמר להכיןם כיאות, עדיין יעבד בעל הבית מלשלם לו את כל הסכום המגיע לו, עד שיעמדו הדלתות והחלונות על מכונם בבנין עצמו, שכן אפשר שיזדקקו עוד לתיקונים ושיפורים קלים בעת התקנתם.

לא כן במלאכת המשכן, כיון שכל מעשיהם היו בסיוע צמוד מהשמים, וכלשון הכתוב: "מלא אותם חכמת לב לעשות כל מלאכת", שפירושו לעשות כל מלאכה כמידתה ומתכונתה בדיוק עצום, היה ברור שלא יזדקקו עוד לשום תיקון בעת הקמת המשכן.

לפיכך לא עיכב משה רבינו את ברכתו המגיעה להם עד גמר הקמת המשכן, רק מיד כאשר "וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה'" - בלא שום חסר ויתר - לכך "ויברך אותם משה".

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בין הכניסה ליציאה

"ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה" (לה, כ)

ולכאורה קשה דהרי משה רבינו ע"ה קיבץ את כל עם ישראל במקום פתוח שאי אפשר שנכנסו כולם לבית אחד, ואם כן לאחר שגמר לדבר עמם מה שייך לומר "ויצאו", והלא לא היו מכונסים במקום אחד שיתאים לכך לשון "ויצאו".

ובספר 'אור פני משה' עמד על דיוק אחר:

מדוע נאמר בפסוק "ויצאו מלפני משה" ולא מלפני הקב"ה, משום שהקב"ה מלא כל הארץ כבודו ואי אפשר לצאת מלפניו, לכן דייק הפסוק לכתוב מלפני משה דווקא.

ומכל מקום המילה "ויצאו" - קשיא.

ונראה לי ליישב על פי משל לאדם הנכנס לצדיק לקבל עצה או ברכה, הוא נכנס דואג ומצטער, וכאשר הוא שומע דברי נוחם, דברי חיזוק ודברי ברכה, הרי הוא נראה פתאום מחייך ולבבו מתרחב להתעודד מהצרה הבאה עליו, אם כן מוכח שהוא נכנס בצורה אחת ויצא בצורה אחרת.

הוא הדבר, כשעם ישראל חטאו בעגל וחיכו למשה שירד מעם ה', מה ישיב להם משה ולדעת מה דיבר ה', אם כן הם היו דאוגים ולחוצים וכשירד משה למחרת יום הכיפורים שחל אז ביום שלישי, והקהיל את כל עם ישראל ביום רביעי ואמר להם ה' ציווה לבנות המשכן להביא זהב וכסף ולכפר על ידי כך על מעשה העגל ויתכפר לעם ישראל חטאם, היה בזה עידוד גדול לעם ישראל שהנה כיפר ה' להם ומשרה שכונתו בתוכם ואז נתעוררו כולם להביא נדבה בבוקר בבוקר, דהיינו יום חמישי ושישי, ובשבת נצטוו שלא להביא שאין בניית המשכן דוחה שבת. לכן נאמר "ויצאו מלפני משה" שכעת כשנפרדו ממנו היו בצורה אחרת ממה שנכנסו.

ומכאן נלמד מוסר השכל גדול ועצום, כי כשאדם נכנס להתפלל או ללמוד, לא יתכן שישאר לאחר התפילה באותו מצב ובאותן מחשבות שהיו לו לפני התפילה, אלא אדרבה עליו להראות שמח יותר כי "פקודי ה' ישרים משמחי לב" (תהילים יט, ט).

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויזכרות יהודע את הברית" (מלכים ב, יא, יב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר ענין השקלים שתרמו בני ישראל לחיזוק בית המקדש, שהוא מעניינא דיומא בשבת שקלים שבו מכריזים על השקלים לתרומת בית המקדש.

ובני אשכנז: מפטירין ב"בן שבע שנים" (שם, יב)

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה"
לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

בביתו של הצדיק רבי חיים זצ"ל דולק כידוע נר תמיד מלא בשמן, לעילוי נשמת הצדיק. בחדר זה היה רבי חיים לומד עם אליהו הנביא זכור לטוב, ורבים הם האנשים אשר באים לחדר זה כדי ללמוד או להתפלל שם. מי שבא יכול להוסיף שמן לתוך הכוס ולהדליק את נר התמיד.

כך עשה פעם ר' דוד לוב, הוא נכנס לחדר והדליק את נר התמיד והתפלל שם. בינתיים נכנס לחדר אחד מנכדיו של הצדיק, אשר היה גר בבית הזה. לאחר ויכוח קטן שהיה בין ר' דוד לבין נכד הצדיק, התמלא אותו נכד רוגז על ר' דוד, נטל את הכוס המלאה בשמן, ושפך אותה על ראשו של ר' דוד לוב. ר' דוד היה אז לבוש בחליפה אפורה וחולצה בצבע לבן, וכל גופו של ר' דוד, עם החליפה והחולצה נהיו ספוגים בשמן, מראשו ועד רגליו.

ר' דוד יצא מיד מהמקום, כשפניו מועדות לעבר תחנת המשטרה, כדי להגיש תלונה נגד נכדו של הצדיק. כשהגיע לתחנת המשטרה היו השוטרים באמצע ארוחתם. הוא ניגש לאחד השוטרים כדי להגיש את התלונה, והשוטר מביט בו וסוקר את מראהו מכף רגל ועד ראש בתמיהה: "אדון לוב, כיצד הגעת למצב כזה?"

לאחר שסיפר לו ר' דוד את כל מה שאירע בביתו של הצדיק, אמר לו השוטר: ראה, אנו באמצע הארוחה. שוב לכאן עוד כשעה ואז אני ארשום את התלונה.

כשחזר ר' דוד לביתו, לא האמינה אשתו למראה עיניה. הוא סיפר לה את מה שאירע לו, ולמרות זאת אמרה לו אשתו: "עזוב את התלונה ולך להתרחץ". ר' דוד הוריד מעליו את החליפה ואת החולצה, הניח אותם על הכסא שבחדר האוכל, התרחץ, התפלל תפילת ערבית, וקודם שעלה על מיטתו אמר לאשתו שמחר הוא הולך למשטרה כדי להגיש את התלונה.

והנה בחלומו, נגלה אליו הצדיק הקדוש, סבא דמשפטים, רבי חיים זיע"א, והוא אומר לו: "בני, אל תלך מחר בבוקר להגיש תלונה במשטרה". ויקץ ר' דוד והנה חלום. הוא נרדם שוב, ושוב הגיע אליו בחלומו רבי חיים, ואומר לו פעם שניה: "בני, אל תלך מחר בבוקר למשטרה, להגיש את התלונה".

עם בוקר, התכוון ר' דוד ללכת לבית הכנסת להתפלל. ומה גדולה היתה הפתעתו, כשנכנס למטבח הוא לא האמין למראה עיניו, הוא חשב שהוא עדיין חולם... בקול צעקה גדולה העיר את אשתו שתבוא מיד. היא הגיעה בפחד נורא, וקראה: "דוד, מה קרה?"

ר' דוד הצביע על הכסא, ואז גם האשה לא האמינה למראה עיניה: החליפה היתה מונחת על הכסא, כחדשה, ללא טיפת שמן, מכובסת ומגוהצת, כאילו נקנתה באותו יום. על השולחן היתה מונחת החולצה, כחדשה, מקופלת ומגוהצת.

ר' דוד לוב ראה את הפלא למוול עיניו, והבין כי זה היה כוחו של הצדיק.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

ועוד אמר רבי אליעזר בן פרטא, אם לקתה החמה בחצי חודש - אז הדגים פרים ורבים בים והפירות מתחדשין באילנות, ואם לקתה הלבנה בחצי חודש מרחשוון - אז הרב ורעב ודבר בא לעולם וצרות רבות וגזירות רעות מתחדשין.

אמרו חכמים; שבע שבת דוד בא בו, שנה הראשונה מתקיים המקרא זה (עמוס ד) "המטירי על עיר אחת ועל עיר אחרת לא אמטיר חלקה אחת מתמטר וחלקה אשר לא תמטיר עליה תיבש". שנה שניה חצי רעב משתלחין, שלישית רעב גדול ומתים אנשים נשים וטף והחסידיים ואנשי מעשה, והתורה משתכחת מלומדיה. רביעית שובע ואינו שובע. חמישית שובע גדול יהיה ואוכלין ושותין ושמוחין הבריות, והתורה חוזרת על לומדיה. בששית קולות. ובשביעית מלחמות ובמוצאי שביעית בן דוד בא. אמר רב יוסף, הא כמה שביעיות דהוה כן ולא אתא, א"ל אביי בששית קולות ובשביעית מלחמות מי הוה, ועוד כסדרן מי הוה.

א"ר יהודה, מהו דכתיב (תהלים פ"ט) "אשר חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיחך", דור שבן דוד בא בו בית הועד יהיה לזנות והגליל יחרב והגולן ישתומם ואנשי גולן יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחכמת הסופרים תסרח ויראי חטא ימאסון, ופני הדור כפני הכלב והאמת תהא נעדרת, שנאמר (ישעיה נ"ט) "ותהי האמת נעדרת וסר מרע משתולל".

מאי "ותהי האמת נעדרת", אמר ר' נאי מלמד שנעשית עדרים ועדרים והולכת לה. ומאי "וסר מרע משתולל", אמרו דבי רב שילא, כל מי שסר מרע - משתולל על הבריות. א"ר יוחנן, דור שבן דוד בא בו, תלמידי חכמים מתמעטין והשאר בריות עיניהם כלות ביגון ואנחה וצרות רבות וגזירות קשות מתחדשות, עד שהראשונה פקודה השניה ממחרת לבא.

רבי נהוראי אומר, דור שבן דוד בא בו, הנערים ילבינו את הזקנים והזקנים יעמדו לפני הנערים, ובת כמה באמה וכלה בחמותה, ופני הדור כפני הכלב ואין הבן מתבייש מאביו.

רבי נחמיה אומר, דור שבן דוד בא בו, עניות תרבה והיוקר יעות, הגפן יתן פריה והיין ביוקר, וכל העכו"ם כולן יתהפכו למינות ואין תוכחות.

אמר רבא, מאי קרא שנאמר (ויקרא י"ג) "כולו הפך לבן - טהור הוא".

א"ר יוחנן, אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או בדור שכולו חייב. בדור שכולו זכאי מנא לן, שנאמר (ישעיה ס) "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ". בדור שכולו חייב מנא לן, שנאמר (שם נ"ט) "וירא כי אין איש וישתומם כי אין מפגיע ותושע לו זרועו וצדקתה היא סמכתהו", וכתוב (שם מ"ח) "למעני למעני אעשה כי איך יחל וכבודי לאחר לא אתן".

כל עיר שאין בה עשרה דברים אין תלמידי חכמים רשאים לישב בתוכה, ואלו הן. א' בית הכנסת. ב' בית הכסא. ג' בית המרחץ. ד' בית מלמדי תינוקות. ה' בית דין מכין ועונשין. ו' קופה של צדקה. ז' קופה של בשמים. ח' קופה של תמחוי. ט' כל מיני ידק. י' פירות. ר"ע מוסיף, אף כל מיני פירות, שכל מיני פירות מאירין את העינים.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את הערך "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103

טעמו וראו מי טוב רה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם